

[Henry Christensen.]

også erkendte, at de nok også måtte reducere den sidste forskel, og derfor var det selvfølgelig værd at overveje. Jeg skal da glæde mig over den voksende erkendelse, der på den måde kommer til udtryk.

Jeg må måske stille ét spørgsmål til hr. Anker Jørgensen. Han taler i sin fremsættelsestale om, at det, socialdemokratiet nu foreslår, er, hvad de mener regeringen som det mindste skal gå med til. Betyder det, at socialdemokratiet dermed er indstillet på, at så er der ikke behov for at gennemføre andre udgifter i den kommende tid? Betyder det, at man opgiver alle sine andre forslag, der ligger på folketingets bord, eller er det bare en slags afpresningspolitik, der siger: vi vil gerne have regeringen til at gå med til det, hvorefter vi vil fortsætte vores bestræbelser m. h. t. alle andre ting?

Se, det fører mig til den sidste bemærkning, nemlig: Når alt kommer til alt, så er det problem, vi står over for, et problem først og fremmest om skatternes samlede højde her i landet. De er ikke socialt forrykket til ugunst for de dårligt stillede under denne regering, vi må have lov til at sige: snarest tværtom! Men vi har statsudgifter på omkring 32-33 milliarder kr., vi har kommunale udgifter på en 8-9 milliarder kr. eller deromkring, det er nogle og fyrretyve milliarder kr. Nu diskuteres der her et beløb, der måske drejer sig om 4 pct. af statens samlede indtægter. Det er måske 3 pct. i forhold til de samlede offentlige indtægter, og det ønsker socialdemokratiet reduceret til måske 2 pct. Det, der diskuteres, er altså spørgsmålet, om den samlede beskatning skal være omkring 1 pct. større eller mindre. Det klarer man ikke borgernes stillingtagen til spørgsmålet om skatterne med. Og man gør det endnu mindre, når man samtidig er tilhænger af, at de offentlige udgifter, som trækker skatterne stærkt i vejret, skal sættes yderligere op.

Derfor tror jeg, at socialdemokratiet kommer til at betænke også det, som økonomiministeren var inde på: hvor meget

kan vi med rimelighed lægge beslag på af de erhvervsaktives indtægter til løsning af fællesopgaver? Jeg vil gerne sige, at der er mange fællesopgaver, jeg gerne ville løse i et større omfang end det, vi nu kan, men der er tale om at foretage en afvejning af, hvor meget vi kan lægge beslag på af borgernes samlede indkomster. Det er det problem, socialdemokratiet i dag også står over for i praktisk politik. Jeg synes, de kniber udenom ved at gå ud og fortælle, vi kan lave skattelettelser, og samtidig sige: vi kan godt løse mange flere opgaver. Det er ikke det problem, deres vælgere og befolkningen tager stilling til; de tager stilling til, om de vil acceptere en fortsat vækst i skatternes stigning.

Den skattestigning, borgerne nu står over for, er derfor for det alt væsentliges vedkommende, for de 99 pct.s vedkommende, ikke begrundet i en forskellig vurdering af den finanspolitik, der skal føres. Den er begrundet i de offentlige udgifter. Det er det problem, der har med den sag at gøre, med den diskussion at gøre, og det skulle socialdemokratiet og hr. Anker Jørgensen også tage nok så redeligt fat på.

Niels Helveg Petersen: Jeg skal begynde med nogle bemærkninger om det mindre væsentlige i denne debat, det konkrete indhold af de to forslag til folketingsbeslutning, som foreligger foran os.

Om SF's forslag skal jeg være så venlig at sige, at jeg tror, det måske i teorien er praktisk gennemførligt. Administrativt vil det dog være noget af en fornærmelse at stille forslag om opbygning eller rettere om genopbygning af en persontilskudsordning blot for at kunne udbetale midler to gange, og endda midler af forholdsvis beskeden størrelse. Det drejer sig for lønmodtagere med indkomster mellem 10.000 og 30.000 kr. om 500 kr. om året og om det halve for indkomster mellem 30.000 og 40.000 kr. Ud over de administrative betænkeligheder kan man sige, at forslaget i øvrigt ikke er særlig fint indstillet. Det rammer ikke sær-